

Επιπροσθέτως, η κυκλοφορία γενόσημων φαρμάκων που αντιστοιχούν στο φάρμακο αναφοράς Plavix δεν εμπίπτει στη μεταβατική περίοδο που προβλέπει το σημείο 1.5 του παραρτήματος XII της Πράξεως Προσχώρησης, καθόσον οι προβλεπόμενες σχετικές παρεκκλίσεις αφορούν αποκλειστικώς την κατοχύρωση της ασφάλειας, της ποιότητας και της αποτελεσματικότητας κατά την οδηγία 2001/83, όχι όμως τη δεκαετή περίοδο που προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφος 4, του κανονισμού 2309/93, καθώς και τα άρθρα 89 και 90 του κανονισμού 726/2004.

(¹) Οδηγία 2001/83/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Νοεμβρίου 2001, περί κοινοτικού κώδικος για τα φάρμακα που προορίζονται για ανθρώπινη χρήση (ΕΕ L 311, σ. 67 έως 128).

(²) Κανονισμός (ΕΟΚ) 2309/93 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 1993, για τη θέσπιση κοινοτικών διαδικασιών έγκρισης και εποπτείας των φαρμακευτικών προϊόντων για ανθρώπινη και κτηνιατρική χρήση και για τη σύσταση ευρωπαϊκού οργανισμού για την αξιολόγηση των φαρμακευτικών προϊόντων (ΕΕ L 214, σ. 1 έως 21).

(³) Κανονισμός (ΕΚ) 726 /2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, για τη θέσπιση κοινοτικών διαδικασιών χορήγησης άδειας και εποπτείας όσον αφορά τα φάρμακα που προορίζονται για ανθρώπινη και για κτηνιατρική χρήση και για τη σύσταση Ευρωπαϊκού Οργανισμού Φαρμάκων (ΕΕ L 136, σ. 1 έως 33).

Αναίρεση που άσκησε στις 19 Σεπτεμβρίου 2008 η Knauf Gips KG κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) στις 8 Ιουλίου 2008 στην υπόθεση T-52/03, Knauf Gips KG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-407/08 P)

(2008/C 313/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Knauf Gips KG (εκπρόσωποι: M. Klusmann και S. Thomas, Rechtsanwälte)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να αναρέσει στο σύνολό της την απόφαση του Πρωτοδικείου (τρίτο τμήμα) της 8ης Ιουλίου 2008 στην υπόθεση T-52/03, Knauf Gips KG κατά Επιτροπής·

- επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο για να εκδικασθεί εκ νέου·

- ακόμη, επικουρικώς, να μειώσει αναλόγως το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα με το άρθρο 3 της προσβαλλομένης απόφασης της Επιτροπής της 27ης Νοεμβρίου 2002, και πάντως να το μειώσει τουλάχιστον κατά 54,51 εκατομμύρια ευρώ·

- να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Η αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου, με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της αναιρεσείουσας κατά της απόφασης 2005/471/ΕΚ της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 2002, στηρίζεται στους επόμενους τρεις λόγους αναίρεσης.

1. Με τον πρώτο της λόγο αναίρεσης, η αναιρεσείουσα προβάλλει την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, περιλαμβανομένης της παραβίασης της αρχής του δικαιώματος ακροάσεως. Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε τις αρχές που ισχύουν ως προς τις έννομες συνέπειες της αρνήσεως της προσβάσεως σε επιβαρυντικά έγγραφα και της αποσιώπησης απαλλακτικών αποδεικτικών μέσων. Με το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου αναίρεσης, ισχυρίζεται ότι η απόφαση της Επιτροπής έπρεπε να ακυρωθεί δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν επέτρεψε στην αναιρεσείουσα την πρόσβαση σε επιβαρυντικά αποδεικτικά μέσα, επί των οποίων ακολούθως η απόφαση στηρίχθηκε κατά τρόπο αποφασιστικό. Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναίρεσης, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αυτή καθεαυτή προσβάλλει τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας, δεδομένου ότι η Επιτροπή επίσης αποσιώπησε παρανόμως απαλλακτικά αποδεικτικά μέσα, γεγονός το οποίο έπρεπε ομοίως να έχει οδηγήσει στην ακύρωση της απόφασης.

2. Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσής της, η αναιρεσείουσα προβάλλει την παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, μέσω στοιχειωδών παραβιάσεων των περί αποδείξεως κανόνων, ήτοι της αρχής *in dubio pro reo*, καθώς και παραβιάσεις ουσιαστικού δικαίου, ειδικότερα όσον αφορά το πραγματικόν της εναρμονισμένης πρακτικής, οι οποίες, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, οδήγησαν στην ενέχουσα νομικό σφάλμα αποδοχή της υπέρθεως παραβάσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ.

3. Με τον τρίτο λόγο αναίρεσής της, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι υφίσταται παράβαση του κατωφλίου 10 % του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/62. Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο απέδωσε εσφαλμένως στην αναιρεσείουσα τους κύκλους εργασιών άλλων επιχειρήσεων, τις οποίες η αναιρεσείουσα δεν ελέγχει και από τις οποίες αυτή δεν ελέγχεται. Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι δεν αποτελεί με τις άλλες εταιρίες οικονομική μονάδα.